

Lovforslag nr. L 146. Fremsat den 30. januar 1985 af miljøministeren

Forslag

til

Lov om ændring af lov om vandforsyning m.v.

§ 1

I lov nr. 299 af 8. juni 1978 om vandforsyning m.v., som ændret senest ved § 3 i lov nr. 250 af 23. maj 1984 om ændring af forskellige miljø- og planlægningslove, foretages følgende ændringer:

1. I § 14, indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Amdsrådet kan fastsætte en frist for kommunalbestyrelsens udarbejdelse af planer efter *stk. 1* samt for kommunalbestyrelsens udarbejdelse af delplaner og ændringer og tillæg til planer efter *stk. 4*.«

2. I § 17 indsættes som *2. pkt.*:

»Almene vandforsyningsanlæg må ikke anlægge vandledninger i strid med godkendte planer.«

3. § 29, *stk. 3, 1. pkt.*, affattes således:

»Kommunalbestyrelsen kan udarbejde planer for og overslag over udgifterne ved en eller flere ejendommers tilslutning til et bestående alment vandforsyningsanlæg, hvis tilslutningen findes ønskelig ud fra en samlet vurdering af forholdene i et område eller ud fra den enkelte ejendoms forhold.«

4. I § 29, *stk. 3*, indsættes efter *2. pkt.*:

»Er taksterne for bidrag til vandforsyningsanlægget fastsat eller godkendt af kommunalbestyrelsen i medfør af § 53, *stk. 1*, skal betaling til vandforsyningsanlægget ske på grundlag af disse takster, medmindre amtsrådet finder, at der foreligger særlige

forhold, som gør, at taksterne ikke med rimelighed kan anvendes.«

5. § 32, *stk. 1*, affattes således:

»§ 32. Amdsrådet kan helt eller delvis tilbagekalde indvindingstilladelsen til et privat alment vandforsyningsanlæg, når vægtige grunde taler for, at anlægget videreføres af kommunen, eller at forsyningen helt eller delvis overtages af et andet alment anlæg. Amdsrådet træffer bestemmelse om den fremtidige vandforsyning af de pågældende forbrugere, herunder om vilkårene for forsyningen. Bestemmelsen i § 29, *stk. 3, 3. pkt.*, finder tilsvarende anvendelse. Ejeren af vandforsyningsanlægget kan forlange, at det gøres til et vilkår for tilbagekaldelsen, at kommunen eller ejeren af det andet anlæg overtager anlægget med grund og ledningsnet efter § 37 i det omfang, ejeren ikke fremtidig kan udnytte de pågældende værdier på hensigtsmæssig måde.«

6. I § 32, *stk. 3*, ændres »ikke udnyttes fuldt ud« til: »ikke udnyttes eller kun udnyttes i begrænset omfang.«

7. I § 37, *stk. 1*, ændres »Til fordel for et offentligt vandforsyningsanlæg kan der, når der er givet tilladelse til anlægget, ved ekspropriation« til: »Til fordel for et offentligt vandforsyningsanlæg og for et privat alment vandforsyningsanlæg kan der, når almenvellet kræver det, og når der er givet tilladelse til anlægget, ved ekspropriation«.

8. I § 38 ændres »et privat vandforsyningsanlæg« til: »et privat ikke alment vandforsyningsanlæg«.
9. I § 45, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»Bestemmelsen i § 29, stk. 3, 3. pkt., finder tilsvarende anvendelse.«
10. I § 53, stk. 1, indsættes efter 2. pkt.:
»For private almene vandforsyningsanlæg kan kommunalbestyrelsen træffe bestemmelse om forhøjelse af visse former for bidrag, hvis forhøjelsen er en nødvendig følge af, at kommunalbestyrelsen har nægtet at godkende forhøjelsen af andre former for bidrag.«
11. Efter § 53 indsættes som § 53 a:
»§ 53 a. Kommunalbestyrelsen kan til fremme af en hensigtsmæssig vandforsyningsstruktur yde støtte til etablering, udbygning, hovedstandsættelse og sammenlægning af private almene vandforsyningsanlæg.
Stk. 2. Kommunalbestyrelsen kan, når særlige forhold taler for det, yde støtte til driften af et privat alment vandforsyningsanlæg.
Stk. 3. Amdsrådet kan, når arbejdet tjener til at fremme væsentlige regionale interesser, yde støtte til etablering, udbygning, hovedstandsættelse og sammenlægning af almene vandforsyningsanlæg.
Stk. 4. Støtte efter stk. 1-3 kan ydes på betingelser, herunder at vandforsyningsanlæggets takstsystem og regnskab tilrettelægges på en nærmere angivet måde.«
12. I § 62 indsættes som stk. 2:
»Stk. 2. I forbindelse med behandlingen af sager, der i øvrigt skal afgøres af amtsrådet, kan amtsrådet overtage kommunalbestyrelsens adgang til at give påbud efter stk. 1«.
13. § 72, stk. 2, affattes således:
»Stk. 2. Underretning om afgørelsen meddeles samtidig skriftligt til embedslægeinstitutionen og andre berørte myndigheder. Endvidere underrettes skriftligt privatpersoner, som må antages at have en individuel, væsentlig interesse i at få kundskab om beslutningen, samt organisationer, som må antages at være klageberettigede efter § 80, stk. 2. Underretning til de nævnte privatpersoner og organisationer kan eventuelt finde sted ved offentlig annoncering.«
14. I § 73, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:
»I de tilfælde, hvor øjeblikkelig indgriben er nødvendig, kan det dog bestemmes, at afgørelsen skal efterkommes straks.«
15. I § 74, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:
»Adressaten bør i denne forbindelse opfordres til at bidrage med oplysninger, der kan belyse omkostninger, fordele og ulemper ved beslutningen.«
16. Efter § 74 a indsættes i kapitel 12:
»§ 74 b. Miljøministeren kan på eget initiativ tage en afgørelse, der er truffet af kommunalbestyrelsen eller et amtsråd, op til nærmere undersøgelse og afgørelse. Det samme gælder for afgørelser, der er truffet af miljøstyrelsen, og som ikke kan påklages til miljøankenævnet, jfr. § 81. Ministeren kan bestemme, at en afgørelse, som i øvrigt skulle have været truffet af miljøstyrelsen efter § 75, træffes af ministeren.«
17. § 75, stk. 2 og 3, ophæves.
18. § 76 affattes således:
»§ 76. Følgende afgørelser kan dog ikke indbringes for højere administrativ myndighed:
1) Fastsættelse af leveringsvilkår efter § 29 og § 45, stk. 2.
2) Afgørelser om sløjfning af vandforsyningsanlæg efter § 36.
3) Kommunalbestyrelsernes og amtsrådenes afgørelser efter kapitel 9, bortset fra kommunalbestyrelsernes afgørelser efter § 55, stk. 2 og 4.«
19. § 77, stk. 1, 2. pkt., affattes således:
»I tilfælde, hvor offentlig annoncering har fundet sted, regnes klagefristen fra offentliggørelsen, uanset tidspunktet for eventuel individuel underretning, jfr. § 72.«
20. § 77, stk. 2, ophæves.
21. I § 80 indsættes efter stk. 1 som nyt stk.:
»Stk. 2. Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund og For-

brugerrådet kan påklage afgørelser efter § 14 om godkendelse af vandforsyningsplaner, afgørelser efter § 20 om tilladelse til vandindvinding, afgørelser efter § 21, jfr. § 20, om tilladelse til vandindvindingsanlæg og afgørelser efter § 32 om tilbagekaldelse af vandindvindingstilladelser.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

22. § 81 affattes således:

»§ 81. Til miljøankenævnet kan påklages følgende afgørelser fra miljøstyrelsen og miljøministeren:

- 1) Afgørelser efter § 20 om tilladelse til vandindvinding, som i det væsentlige tjener til vandforsyning af en erhvervsvirksomhed.
- 2) Afgørelser efter § 21, jfr. § 20, om tilladelse til vandindvindingsanlæg for indvindinger, der omfattes af nr. 1.
- 3) Afgørelser efter § 29 og § 32, stk. 2 og 3, om ændring eller tilbagekaldelse af vandindvindingstilladelse, der omfattes af nr. 1.«

23. I § 83 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Organisationer, der er klageberettigede efter § 80, stk. 2, har i sager efter § 81 samme klageadgang som til miljøstyrelsen.«

24. I § 84, stk. 1, nr. 1, indsættes efter »overtræder«: »§ 17, 2. pkt.,«

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 1985.

§ 3

Stk. 1. Sager, der inden den 1. juli 1985 er indbragt for miljøministeren efter § 75, stk. 2, i lov nr. 299 af 8. juni 1978 om vandforsyning m.v., færdigbehandles efter de hidtil gældende regler.

Stk. 2. Afgørelser, der er omfattet af vandforsyningslovens § 76, nr. 1 eller 2, som af fattet ved denne lovs § 1, nr. 18, og som er meddelt inden den 1. juli 1985, kan påklages til miljøstyrelsen efter vandforsyningslovens § 75.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Den 3. februar 1981 nedsatte miljøministeriet et udvalg (»vandprisudvalget«) til gennemgang af en række spørgsmål i forbindelse med vandafgifter. Udvalget kom til at bestå af repræsentanter for Kommunernes Landsforening, Københavns og Frederiksberg kommuner, Amtsrådsforeningen i Danmark, hovedstadsrådet, Dansk Vandteknisk Forening, Fællesrepræsentationen for Private Vandværker i Danmark, De danske Landboforeninger, Danske Husmandsforeninger, Industrirådet, Forbrugerrådet, monopoltilsynet, indenrigsministeriet og miljøstyrelsen. I sin betænkning af 30. december 1982, »Betænkning afgivet af udvalget til undersøgelse af vandforsyningernes økonomiske baggrund, nedsat af miljøministeren den 3. februar 1981«, foreslog det overvejende flertal af udvalgets medlemmer bl.a., at der i lov nr. 299 af 8. juni 1978 om vandforsyning m.v. (vandforsyningsloven) blev indsat en ny § 53 a, der gav kommunerne og amtskommunerne en udvidet adgang til at yde økonomisk støtte til private almene vandforsyningsanlæg (og for amtsrådenes vedkommende også støtte til kommunale almene vandforsyningsanlæg). Ved en efterfølgende høring fik forslaget tilslutning fra næsten alle de organisationer og institutioner, der havde haft repræsentanter i udvalget. Også miljøministeriet finder det ønskeligt, at den foreslåede bestemmelse indsættes i vandforsyningsloven, og den er optaget som nr. 11 i § 1 i det foreliggende lovforslag, jfr. i øvrigt de særlige bemærkninger til nr. 11.

Ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 blev der gennemført en række ændringer af lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse (miljøbeskyttelsesloven). Der blev herunder gennemført adskillige ændringer i lovens kapitler 10–12 om beslutninger i sager om miljøbeskyttelse og om klage over beslutningerne. Bl.a. blev det ved en udvidelse af lovens § 74 bestemt, at Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd og Forbrugerrådet skulle have en almindelig adgang til at klage til

miljøstyrelsen over kommunalbestyrelsernes, amtsrådenes og hovedstadsrådets afgørelser i en række nærmere angivne miljøsager. Ved en udvidelse af lovens § 80 fik de 4 organisationer en lignende adgang til at klage til miljøankenævnet. Den 11. maj 1984 vedtog folketinget en beslutning om, at en tilsvarende almindelig klageadgang for nogle interesserede organisationer skulle gennemføres bl.a. i vandforsyningsloven. (Folketingstidende 1983–84, 2. samling, folketingets forhandlinger sp. 2358, 4024 og 6157, tillæg A sp. 3253, tillæg B sp. 477, tillæg C, sp. 337). Et forslag om klageadgang i nærmere angivne vandforsynings-sager for Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund og Forbrugerrådet er optaget som nr. 21 og 23 i lovforslaget.

Reglerne i vandforsyningsloven af 1978 om fremgangsmåden ved afgørelser og om klager over afgørelser bygger imidlertid på de tilsvarende regler i miljøbeskyttelsesloven af 1973. Efter at disse regler er blevet ændret væsentligt ved loven af 18. maj 1972, finder miljøministeriet det hensigtsmæssigt, at der i det hele gennemføres tilsvarende ændringer i vandforsyningsloven. Hertil sigter ændringsforslagene nr. 13–17, 19 og 20.

Herudover foreslås det, at vandforsyningsloven ændres på forskellige punkter, hvor ændringer har vist sig ønskelige under arbejder med loven eller skønnes ønskelige af hensyn til det kommende arbejde med vandprisspørgsmål. Hertil sigter ændringsforslagene nr. 1–10, 12, 18, 22 og 24.

Lovforslaget har været drøftet med indenrigsministeriet, justitsministeriet, landbrugsministeriet, Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen i Danmark, hovedstadsrådet, Københavns kommune, Frederiksberg kommune, Dansk Vandteknisk Forening, Fællesrepræsentationen for Private Vandværker i Danmark, Landbrugsrådet, De danske Landboforeninger, Danske Husmandsforeninger, Dansk Erhvervsgartnerforening, Industrirådet og Forbrugerrådet.

Lovforslaget har derudover været udsendt til følgende med anmodning om bemærkninger: Boligministeriet, energiministeriet, finansministeriets

administrationsdepartement, finansministeriets budgetdepartement, fiskeriministeriet, sundhedsstyrelsen, industriministeriet, ministeriet for offentlige arbejder, monopoltilsynet, Foreningen af Amtskommunernes Tekniske Chefer, Stadsingeniørforeningen, Embedslægeforeningen, Sammenslutningen af formænd for landvæsenskommissioner, Dansk Ingeniørforening, Foreningen af danske Brøndborere, Foreningen af rådgivende Ingeniører, Miljøteknisk Brancheforening, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Dansk Dambrugerforening, NOAH, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Grosserer-Societetet, samtlige amtsråd, Dansk Komité for hydrologi, Dansk Skovforening, sekretariatet for Teknologirådet og Statens Tekniske Provenævsn.

Ændringsforslag nr. 11 giver kommunerne en adgang, men ikke nogen pligt til at øge deres udgifter til almen vandforsyning. Under hensyn hertil vil der ikke blive tale om statslige compensationer. I øvrigt skønnes forslaget ikke at medføre væsentlige forøgelse af kommunernes arbejde og udgifter. Forslaget vil ikke medføre nogen forøgelse af statens arbejde eller udgifter.

Bemærkninger til de enkelte bestemmelser

Til nr. 1

Efter vandforsyningslovens kapitel 3, jfr. bekendtgørelse nr. 2 af 4. januar 1980 om vandindvindings- og vandforsyningsplanlægning, skal der til brug for den fremtidige udvikling af vandforsyningen udarbejdes dels vandindvindingsplaner – planer for de ressourcer, der skal udnyttes til vandforsyning – og dels vandforsyningsplaner – planer for vandforsyningens struktur i den enkelte kommune –. Vandindvindingsplanerne skal udarbejdes af amtsrådet (hovedstadsrådet) og godkendes af miljøministeren. Vandforsyningsplanerne skal udarbejdes af kommunalbestyrelsen og godkendes af amtsrådet. Efter lovens § 16 kan miljøministeren fastsætte tidsfrister for udarbejdelsen af planerne.

Arbejdet med vandindvindingsplanerne er forholdsvis langt fremskredet, og det er ved bekendtgørelse nr. 570 af 3. november 1983 om ændring af bekendtgørelsen om vandindvindings- og vandforsyningsplanlægning bestemt, at planerne skal fremlægges til offentligt gennemsyn senest den 1. januar 1985. Derimod er der endnu kun udarbejdet få vandforsyningsplaner, og der er ikke i medfør af lovens § 16 fastsat nogen tidsfrist for udarbejdelse af vandforsyningsplaner.

De undersøgelser om udbredelsen af nitratforureningen i grundvandet, som er foregået i de seneste år, har imidlertid vist, at det i en række tilfælde vil være nødvendigt at føre vandværksforsyning ud i områder, som man hidtil har tænkt sig vandforsynet fra brønde eller borerer på de enkelte ejendomme, og at det endvidere i en række tilfælde vil være nødvendigt, at et alment vandforsyningsanlæg hører op med at indvinde vand, og forsyningen i stedet foretages fra et andet, bedre beliggende alment anlæg. Sådanne foranstaltninger kan bedst gennemføres, når der foreligger en plan for tilrettelæggelsen af vandforsyningen i kommunen eller vedkommende del af kommunen, jfr. afsnit D i cirkulære nr. 100 af 26. juli 1984 om vandindvinding og vandforsyning, og det vil i adskillige tilfælde være nødvendigt, at der snarest tilvejebringes en sådan vandforsyningsplan eller vandforsyningsdelplan.

Denne nødvendighed vil dog kun foreligge i særlige områder, og det vil derfor ikke være hensigtsmæssigt, at miljøministeren fremkalder planerne ved at fastsætte tidsfrister i medfør af lovens § 16. Det foreslås at give amtsrådene (hovedstadsrådet) myndighed til i de enkelte tilfælde at fastsætte frister for tilvejebringelse af vandforsyningsplaner, vandforsyningsdelplaner og ændringer eller tillæg til vandforsyningsplaner, når det skønnes nødvendigt.

Til nr. 2 og 24

Efter vandforsyningslovens § 21 må vandindvindingsanlæg – hvorved forstås dels borerer og brønde med tilhørende pumper og indtagningsanlæg for overfladevand og dels vandbehandlingsanlæg, rentvandsbeholdere og udpumpningsanlæg til forbrugere, jfr. kapitel 4, afsnit 1, i cirkulære nr. 64 af 28. februar 1980 om vandindvinding og vandforsyning – ikke etableres eller på væsentlig måde udbedres eller ændres uden forudgående tilladelse fra kommunalbestyrelsen eller amtsrådet (hovedstadsrådet). Derimod gælder der ikke et tilsvarende tilladelsessystem for ledningsanlæg. Vandværksledninger kan normalt uden videre etableres af vandværkerne, efterhånden som der bliver brug for ledningerne på grund af nye ønsker om tilslutning. Hvis man fra det offentliges side ønsker at stille særlige krav til ledningerne – f.eks. om en særlig dimension, hvis ledningerne siden skal forlænges til yderligere områder eller forbindes med andre værkers ledningsnet – må kravet normalt stilles i den vandforsyningsplan, der skal udarbejdes for kommunen efter lovens § 14.

Imidlertid er det efter den nuværende affattelse af lovens § 17 kun kommunalbestyrelserne og amtsrådene (hovedstadsrådet), der er forpligtet til at administrere i overensstemmelse med vandforsyningsplaner, medens loven ikke indeholder nogen bestemmelse om, at private vandværker er bundet af planerne med hensyn til udførelsen af deres ledningsanlæg.

I *ændringsforslag nr. 2* foreslås det, at en bestemmelse om vandværkers ledningsanlæg indføres i § 17 som 2. pkt. Bestemmelsen omfatter ikke de private vandværkers centrale anlæg, dels fordi de fornødne bestemmelser om disse anlæg vil være truffet i tilladelser, hvis vilkår under alle omstændigheder skal overholdes, og dels fordi en bestemmelse i en vandforsyningsplan, f.eks. om, at et privat alment vandværk skal nedlægges på et givet tidspunkt, i mange tilfælde først får gyldighed over for vandværket, når der er truffet en beslutning i medfør af lovens kapitel 6.

I *ændringsforslag nr. 24* foreslås det at udvide lovens straffebestemmelser til at omfatte handlinger i modstrid med § 17, 2. pkt.

Til nr. 3

Efter vandforsyningslovens § 29 kan der for »områder, hvor vandforsyningen ud fra en samlet vurdering ikke findes tilfredsstillende« – dette vil være tilfældet for forskellige områder, hvor vandforsyningen foregår fra brønde eller borerer ved de enkelte ejendomme – udarbejdes planer og overslag over tilvejebringelsen af en vandværksforsyning og gives grundejerne påbud om at slutte deres ejendomme til vandværksforsyningen.

Bestemmelsen har ofte været anvendt i praksis, siden den kom ind i vandforsyningslovgivningen ved lov nr. 169 af 18. april 1969. Som det er nævnt i bemærkningerne til vandforsyningsloven af 1978, har bestemmelsen været anvendt dels i sommerhusområder, hvor man har ønsket at lede spildevandet til nedsivningsanlæg og derfor at lade området vandforsyne fra et vandværk uden for området, og dels i tilfælde, hvor ejerne af enkelte ejendomme i en landsby eller anden samlet bebyggelse på landet har ansøgt om tilladelse til at etablere en ny boring, men hvor man har fundet det rigtigt i stedet at gennemføre en samlet vandværksforsyning af bebyggelsen, fordi en sådan løsning i alle tilfælde måtte antages at blive ønskelig inden for en kortere årrække, og løsningen ville vanskeliggøres, hvis man begyndte med en individuel afhjælpning ved enkelte ejendomme.

Ved en utrykt Østre Landsrets dom af 23. januar 1981 (18. afdeling sag nr. 211/80) blev en grundejer, hvis drikkevandsbrønd var markant bakterielt forurennet, frifundet for overtrædelse af et pålæg fra hovedstadsrådet om i medfør af den tidligere vandforsyningslovs § 25 (svarende til 1978-lovens § 29) at slutte ejendommen til det lokale vandværk. Begrundelsen var, at hovedstadsrådet kun kunne udstede et sådant pålæg for et »område«, men ikke for en enkelt ejendom.

Efter miljøministeriets mening bør § 29 imidlertid kunne anvendes, også når der kun er tale om at slutte en enkelt eller nogle enkelte ejendomme til et bestående vandværk. Dette gælder navnlig i forskellige sommerhusområder, hvor størstedelen af ejendommene i området har vandværksvand, men nogle enkelte ældre sommerhuse har bevaret deres individuelle drikkevandsanlæg og dermed spærrer for en almindelig anvendelse af nedsivningsanlæg for spildevand. Også i andre tilfælde, hvor en enkelt ejendoms drikkevandsanlæg findes uanvendeligt, og hvor der findes mulighed for vandværksforsyning i nærheden, finder man det imidlertid rimeligt, at myndighederne ikke er indskrænket til at forbyde anvendelsen af drikkevandsanlægget i medfør af § 62. Det bemærkes herved, at det ikke altid vil være rimeligt at benytte kapitel VIII i bekendtgørelse nr. 384 af 4. august 1983 af lov om byfornyelse og boligforbedring i denne situation. En lignende adgang for afgørelsesmyndigheden til at give en ejer af et kondemneret vandforsyningsanlæg pålæg om at slutte til vandværk findes i øvrigt i § 13, stk. 2, i lov nr. 262 af 8. juni 1983 om kemikalieaffaldsdepoter.

Til nr. 4 og 9

Efter vandforsyningslovens § 53, stk. 1, fastsættes de anlægs- og driftsbidrag, der skal betales for kommunale almene vandværker, af kommunalbestyrelsen. For private almene vandværker fastsætter vandværkets kompetente myndigheder, i reglen generalforsamlingen, vandværkets anlægs- og driftsbidrag, men fastsættelsen bliver først gyldig, når den er godkendt af kommunalbestyrelsen. Efter lovens § 76 kan kommunalbestyrelsernes afgørelser om disse bidragsfastsættelser ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

I lovens §§ 29 og 45 siges det på den anden side, at hvis en afgørelsesmyndighed, i reglen amtsrådet, gennemtvinger, at en række grundejere aftager deres vand fra et givet vandværk, eller gennemtvinger, at et vandværk leverer vand til en eller flere givne ejendomme, kan afgørelsesmyn-

digheden fastsætte leveringsvilkårene, herunder de afgifter, som forbrugerne skal betale. Afgørelsen, herunder om leveringsvilkårene, kan efter lovens § 75 påklages til miljøstyrelsen

Ved arbejdet med disse bestemmelser i praksis har der ofte vist sig vanskeligheder ved at forstå sammenhængen mellem de to sæt regler.

Miljøstyrelsen har forsøgt at klarlægge forholdet mellem bestemmelserne ved en skrivelse af 9. august 1983 til Fællesrepræsentationen for Private Vandværker i Danmark. Herefter skal amtsrådet eller vedkommende anden afgørelsesmyndighed lægge takster, der er fastsat eller godkendt af kommunalbestyrelsen efter § 53, stk. 1, til grund ved sine afgørelser efter §§ 29 og 45, medmindre der efter myndighedens skøn foreligger særlige grunde, som gør, at taksterne ikke med rimelighed kan anvendes ved tvangsleveringen. Det er f.eks. forekommet, at man i afgørelser efter § 29 om vandværksforsyning af fjerntliggende bebyggelser har måttet pålægge forbrugerne i bebyggelsen meget høje ledningsbidrag, men til gengæld har foretaget en væsentlig nedsættelse af det anlægsbidrag til vandværkets hovedanlæg, som forbrugerne egentlig skulle have betalt, hvis vandværkets takstblad var blevet fulgt.

Denne fortolkning af forholdet mellem de to regelsæt bevirker, at en kommunalbestyrelses nægtelse af at godkende en forhøjelse af et privat vandværks tilslutningsbidrag ikke kan indbringes for amtsrådet efter vandforsyningslovens § 45.

Da forholdet mellem bestemmelserne, som nævnt, har voldt vanskeligheder i praksis, foreslås det af klargøre forholdet ved tilføjelser til vandforsyningslovens § 29, stk. 3, og § 45, stk. 2. Tilføjelserne fastslår den ordning, der er angivet i miljøstyrelsens skrivelse af 9. august 1983 til Fællesrepræsentationen.

Til nr. 5

Det vil i vandforsyningsplanerne efter vandforsyningslovens § 14 i en række tilfælde blive fastsat, at nedslidte eller dårligt placerede almene vandværker ikke skal genopbygges, men at forsyningen skal overtages af et andet alment vandværk. Efter vandforsyningsloven får en sådan plan ikke umiddelbart nogen virkning for vandværkerne. Hvis der ikke opnås enighed mellem de 2 vandværker om, at det ene vandværk skal inddrages under det andet, må ordningen, når tiden er inde, søges gennemført ved afgørelse efter lovens kapitel 6, efter at spørgsmålet i enkeltheder har været procederet for afgørelsesmyndigheden.

Hvis det blivende vandværk er kommunalt, kan en afgørelse om inddragelse af et privat vandværk træffes efter lovens § 32, stk. 1.

Derimod kan der ikke ske inddragelse efter § 32, stk. 1, hvis det blivende vandværk er privat, idet man har ment det nødvendigt for en inddragelse, at der er mulighed for ekspropriation til fordel for det blivende vandværk, og der efter lovens § 38 kun er en meget begrænset mulighed for ekspropriation til fordel for et privat vandværk. Inddragelsen af det private vandværk under et andet privat vandværk kan derfor kun gennemtvinges ved efter lovens § 21 at nægte tilladelse til en væsentlig reovering af det private vandværk, som ønskes nedlagt – en halv og utilfredsstillende foranstaltning, som kan medføre, at vandværket vælger at fortsætte sin drift under dårlige forhold – eller at afvente udløbet af vandværkets 30-årige indvindingsstilladelse efter lovens § 22, stk. 2, eller § 86, stk. 4.

I forbindelse med, at der stilles forslag om fuld ekspropriationsadgang også for private almene vandværker, jfr. nedenfor angående ændringsforslag nr. 7, foreslås det at udvide § 32, stk. 1, til også at omfatte inddragelse under privat almene vandværker.

Det foreslås endvidere at indføje en bestemmelse om takstfastsættelse for de sammenlagte vandværker svarende til bestemmelsen i ændringsforslag nr. 4.

Til nr. 6

Det fremgår af indledningen til vandforsyningslovens § 32, stk. 3, at der kan være tale om i medfør af bestemmelsen at inddrage den fulde indvindingsstilladelse for vandforsyningsanlæg. Der kan være tale om en sådan inddragelse, hvis det viser sig, at der i et område ikke er tilstrækkelige vandressourcer til de indvindingsstilladelser, der allerede er givet, og man ønsker at afbøde dette ved at inddrage nogle indvindingsstilladelser. Der kan endvidere være tale om, at man på baggrund af en sammenfattende afvejning og planlægning ønsker at inddrage tilladelsen til et alment vandværk – eventuelt at få vandværkets indvindingsanlæg flyttet – for at give plads for en samlet løsning på et områdes spildevandsafledning ved at åbne mulighed for nedsivning af spildevand. Tilsvarende gælder for deponering af affald.

Da det kan virke modstridende, at slutningen af § 32, stk. 3, kun nævner delvis inddragelse af vandindvindingsstilladelser, foreslås det at ændre

slutningsordene, så det bliver klart, at de også omfatter fuldstændig inddragelse.

Til nr. 7 og 8

Efter § 37 i vandforsyningsloven af 1978 er der kun fuld ekspropriationsadgang til fordel for offentlige vandforsyningsanlæg, derunder kommunale almene vandværker. Til fordel for private vandforsyningsanlæg kan der efter § 38, når almenvellet kræver det, eksproprieres rådighedsindskrænkninger med henblik på ledningsanlæg, medens der ikke i øvrigt er adgang til ekspropriation til fordel for private vandforsyningsanlæg. Ekspropriationsadgangen efter § 38 har navnlig betydning for private, almene vandværker, men kan også have betydning bl.a. for private anlæg, der forsyner mindre end 10 ejendomme og derfor, jfr. lovens § 3, stk. 3, ikke er almene vandværker.

Denne forskel mellem adgangen til at ekspropriere til fordel for offentlige og private anlæg fandtes allerede i lov nr. 54 af 31. marts 1926 om vandforsyningsanlæg efter den fortolkning, man anlagde af § 1, stk. 2, i forhold til § 6, stk. 1, nr. 3 og 4. Den fandtes endvidere i lov nr. 169 af 18. april 1969 om vandforsyning § 14, stk. 2, over for § 15, stk. 2, og i bekendtgørelse nr. 524 af 26. september 1973 af lov om vandforsyning § 14, stk. 2-6, over for § 15, stk. 2.

Under folketingets behandling af forslaget til vandforsyningsloven af 1969 rettede Foreningen af Vandværker på Sjælland og Sammenslutningen af Vandværker i Midtjylland henvendelse til folketingsudvalget om at opnå samme ekspropriationsadgang for private vandværker som for offentlige. Det er ganske vist det alt overvejende almindelige, at ekspropriationer sker til fordel for offentlige myndigheder, men undtagelser findes dog, se f.eks. nu lov nr. 293 af 10. juni 1981 om anvendelse af Danmarks undergrund § 36, bekendtgørelse nr. 669 af 28. december 1977 af lov om elektriske stærkstrømsanlæg §§ 10-17 og bekendtgørelse nr. 330 af 29. juni 1983 af lov om varmforsyning §§ 23-26. I sin betænkning om forslaget til vandforsyningsloven af 1969 udtalte folketingsudvalget imidlertid (Folketingstidende 1968-69, tillæg B, spalte 948-49), at udvalget under hensyn til den forholdsvis løse kontrol med private vandværker fandt det overvejende betænkeligt at udvide adgangen til ekspropriation til fordel for private fællesvandværker. En sådan udvidelse skete herefter ikke.

Fællesrepræsentationen for Private Vandværker i Danmark rejste derefter spørgsmålet om en udvidet ekspropriationsadgang til fordel for private

almene vandværker over for miljøministeriet under ministeriets arbejde med forslaget til vandforsyningsloven af 1978. Ministeriet mente ikke den gang, at spørgsmålet kunne bedømmes anderledes end i 1969. Spørgsmålet nævnes ikke i den betænkning, som folketingets udvalg for fysisk planlægning afgav om lovforslaget (Folketingstidende 1977-78, tillæg B, spalte 1139 f).

Det foreslås imidlertid nu i *ændringsforslag nr. 7*, at den vide ekspropriationsadgang efter lovens § 37 udvides til at gælde private, almene vandforsyningsanlæg.

Det bemærkes herved, at det i en række tilfælde har voldt vanskeligheder for private almene vandværker, at der ikke kan eksproprieres til placering af deres boringer, behandlingsbygninger og adgangsveje. Disse vanskeligheder kan tænkes at stige fremover, fordi vandplanlægningen antagelig efterhånden vil udpege bestemte ejendomme som særligt egnede til vandindvindingsanlæg, og ejerne af disse ejendomme kan være uvillige til at sælge eller kan forlange ekstremt høje priser for jorden. Sådanne forhold vil kunne modvirkes ved, at kommunalbestyrelsen overtager vandværket som kommunalt og derefter erhverver jord til vandværket ved ekspropriation. Mange kommunalbestyrelser vil imidlertid være betænkelige ved at oprette en sådan kommunal vandforsyning. Ordningen vil heller ikke harmonere med den ligestilling mellem kommunale og private vandværker, som man ønskede at gennemføre ved loven af 1978. Der henvises herom til sp. 1140 i betænkningen om lovforslaget fra folketingets udvalg for fysisk planlægning.

Det bemærkes dernæst, at private vandværkers priser før vandforsyningsloven af 1978 kunne påklages til monopoltilsynet i medfør af lov nr. 102 af 31. marts 1955 om tilsyn med monopoler og konkurrencebegrænsninger, men at denne klageadgang havde ringe betydning. Ved vandforsyningsloven af 1978 er kontrolordningen ændret, således at de private vandværkers betalingstakster nu skal godkendes af kommunalbestyrelsen i medfør af lovens § 53, stk. 1. Kommunerne fører allerede nu mange steder en ret nøje kontrol med taksterne, og denne kontrol må antages at blive udbygget, når miljøstyrelsen udsender en vejledning til kommunalbestyrelserne om fastsættelse af vandværkstakster. Vejledningen tænkes udsendt på grundlag af et forslag fra vandprisudvalget og vil bl.a. indeholde forskrifter for vandværkernes regnskabsføring og anføre, at godkendelsen af taksterne bør ske efter gennemgang af vandværkernes regnskaber og budgetter. Der vil herefter ikke længere være nogen

F.t.l. vedr. vandforsyning m.v.

betænkelighed ved udvidet ekspropriationsadgang for private vandværker på grund af kontrolordningen med vandværkernes økonomi.

Det bemærkes endvidere, at der allerede andet steds i lovgivningen findes hjemmel til under visse omstændigheder at foretage ekspropriation til anlæg af private vandværker. Efter bekendtgørelse nr. 734 af 21. december 1982 af lov om kommunalplanlægning § 34, jfr. § 18, stk. 1, nr. 11, kan der ske ekspropriation til etablering af et fællesanlæg, når det i en lokalplan er bestemt, at fællesanlægget skal opføres som betingelse for ibrugtagning af ny bebyggelse. Dette omfatter også oprettelse af et privat vandværk for bebyggelsen. Efter § 12 i lov nr. 262 af 8. juni 1983 om kemikalieaffaldsdepoter kan der ske ekspropriation til fordel for et vandværk, der oprettes som afværgeforanstaltning over for en kemikaliefurening, også hvis vandværket oprettes som privat.

Det bemærkes endelig, at en almindelig adgang til ekspropriation til fordel for et privat vandværk vil gøre det muligt at udvide vandforsyningslovens § 32, stk. 1, således at indvindingstilladelsen for et privat vandværk kan tilbagekaldes, også når det er et andet privat vandværk, som skal overtage forsyningen. Der henvises herom til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 5.

I forbindelse med ændringsforslag nr. 7 foreslås det i *ændringsforslag nr. 8*, at vandforsyningslovens § 38 om begrænset ekspropriationsadgang indskrænkes til at gælde private, ikke almene vandforsyningsanlæg. Bestemmelsen kan få betydning for fælles vandforsyningsanlæg for mindre end 10 ejendomme og efter omstændighederne også, hvor en industri af stor betydning for almenvellet har sit vandforsyningsanlæg liggende adskilt fra sin øvrige ejendom, således at ledningen fra boringen må passere fremmed grund.

Til nr. 10

Bestemmelsen sigter imod at tilvejebringe en løsning af et privat vandværks takstspørgsmål også i tilfælde, hvor spørgsmålet ikke er afgjort alene med kommunalbestyrelsens nægtelse af at godkende en foreslået takstforhøjelse. Hvis kommunalbestyrelsen f.eks. nægter at godkende en forhøjelse af et vandværks takster for tilslutningsbidrag, kan det være nødvendigt, at kommunalbestyrelsen i stedet træffer bestemmelse om forhøjelse af vandværkets løbende afgifter, selvom vandværket ikke ønsker denne form for afgiftsforhøjelse.

Til nr. 11

Bestemmelsen er, med nogle redaktionelle ændringer, identisk med vandprisudvalgets forslag til en ny § 53 a om økonomisk støtte fra kommunalbestyrelser og amtsråd, navnlig til private vandværker.

Som det fremgår af kapitel 4 i vandprisudvalgets betænkning, er det i udlandet, hvor vandforsyningen til dels foregår gennem bekostelige overfladevandsbehandlingsanlæg, der leverer vand over store områder, almindeligt, at der ydes støtte fra stat eller kommune til oprettelse og drift af vandværker.

I Danmark, hvor vandværkerne med ganske enkelte undtagelser alene indvinder grundvand – der, så længe grundvandskvaliteten er i orden, stiller langt mindre behandlingskrav end overfladevand – og hvor vandværksforsyningen på landet foregår gennem et meget stort antal mindre vandværker med begrænsede forsyningsområder, har der i det store og hele ikke været vanskeligheder ved at lade forbrugerne finansiere vandværket. Der har på dette grundlag udviklet sig et »hvile i sig selv-princip«, hvorefter vandværker – på samme måde som forskellige andre almene serviceorganer som f.eks. el-, varme- og kloakforsyning – som hovedregel alene må få deres indtægter gennem bidrag fra forbrugerne, men ikke må få bidrag fra kommunernes og statens skatteindtægter. På den anden side må der ikke overføres overskudsbeløb fra et kommunalt vandværk til den almindelige kommunekasse. Denne »hvile i sig selv-regel« er af folketingets ombudsmand opfattet som en bindende retsregel (ombudsmandens årsberetning 1972, side 101, 1975, side 380 og 1976, side 43). Fra nogle større kommuners side er det hævdet, at reglen giver udtryk for et ofte fornuftigt princip, men ikke er bindende retsregel.

»Hvile i sig selv-reglen« gælder dog ikke undtagelsesfrit.

Med hensyn til *vandforsyningen* kan man som undtagelse fra reglen bl.a. henvise til, at kommunerne kan yde og meget ofte yder *garanti for private vandværkers lån*, jfr. nu § 57 i bekendtgørelse nr. 313 af 20. juni 1984 af lov om kommunernes styrelse, bekendtgørelse nr. 683 af 20. december 1982 om kommunernes låntagning og meddelelse af garantier og bekendtgørelse nr. 357 af 29. juni 1984 om ændring af bekendtgørelsen af 20. december 1982. Kommunen kan også yde *garanti for de enkelte grundejeres låntagning* til betaling af tilslutningsbidrag til et vandværk, og hvis en grundejer ikke kan betale låneydelserne, kan dette betyde, at kommunen helt eller delvist kommer til at betale bidragene.

For nogle småøer har det været nødvendigt at tilvejebringe en vandværksforsyning ved at føre vandværksvand over fra fastlandet. Dette kan i sig selv være meget dyrt og bliver, hvis øen har et begrænset antal beboere, yderligere dyrt beregnet pr. forbruger. Vandværksforsyningen på sådanne øer er i flere tilfælde gennemført ved, at der som led i den almindelige støtteordning for småøer er ydet betydelige tilskud fra amtskommunens og kommunens kasse.

Specielt for hovedstadsområdet indeholder § 15 i bekendtgørelse nr. 315 af 20. juni 1984 af lov om et hovedstadsråd hjemmel for hovedstadsrådet til at yde lån eller tilskud bl.a. til etablering af vandforsyningsanlæg og hovedvandledninger, når det sker »til fremme af regionplanlægningens virkeliggørelse«.

Det skal endelig anføres, at »hvile i sig selv-reglen« sigter mod at forhindre, at vandværksudgifter betales af skatteydere, som ikke får vandværksvand. Derimod forhindrer reglen ikke en udligning af vandværksudgifter over forskellige vandværker. Kommuner, der driver flere vandværker, vil ofte føre fælles regnskab for og have fælles takster for vandværkerne, og hvis en kommune med en stor central vandforsyning må bygge et særligt vandværk for en lille gruppe fjerntboende beboere, er der intet i vejen for, at dette vandværk inddrages i fællesskabet, således at udgifterne ved det lille vandværk fordeles ensartet på fællesskabet i stedet for at bæres alene af vandværkets forbrugere med store beløb pr. forbruger.

Vandprisudvalgets flertal har imidlertid foreslået, at kommunerne ved en bestemmelse i vandforsyningsloven får en udvidet adgang til at yde økonomisk støtte til private vandværker. Der kan være tale dels om, at kommunen yder et privat vandværk et forskud – f.eks. i tilfælde af en udbygning af et vandværks forsyningsområde, hvor indtægterne først vil indløbe efterhånden – og dels om, at kommunen yder vandværket et tilskud – f.eks. til vandværksanlæg, som ellers ville blive meget dyre for forbrugerne, eller som er et led i opfyldelsen af den vandplanlægning, som kommunen ønsker gennemført. Udvalgsflertallet anfører, »at det må ligge inden for kommunernes opgaver at bidrage til, at vandværkspriser i det hele ligger på et niveau, som ikke vil være ekstraordinært højt for de enkelte forbrugere«. Flertallet anfører herved også, at kommuner med en stor central vandforsyning har mulighed for at yde støtte til særligt dyre forsyningsopgaver ved at tage dem med under helheden til en gennemsnitspris, og at det er ønskeligt at have en tilsvarende mulighed for kommuner, som

ikke har en sådan stor, kommunal vandforsyning. Flertallet henviser endvidere til den adgang, som hovedstadsrådet har til at yde lån eller tilskud til vandforsyningsanlæg og hovedvandledninger, der vil fremme regionplanlægningen.

Miljøministeriet er, ligesom det overvejende antal af de hørte organisationer og institutioner, enig i udvalgsflertallets forslag.

Om ændringsforslag nr. 11 bemærkes i almindelighed, at forslaget med en enkelt undtagelse kun omfatter støtte til private almene vandværker. Dette udelukker imidlertid efter udvalgets og miljøministeriets mening ikke, at kommunerne efter almindelige kommunalretlige regler kan yde en tilsvarende støtte til deres kommunale almene vandforsyninger ved at acceptere et underskud på den mellemregningskonto, der føres mellem vandforsyningen og den almindelige kommunekasse.

Det bemærkes endvidere, at ændringsforslaget omfatter nogle former for støtte, som er almindeligt anerkendt også under den nuværende ordning, f.eks. støtte til vandværksforsyning på småøer og støtte i hovedstadsområdet. Kommunegarantier for lån til vandværker og for lån til forbrugeres betaling for tilslutningsafgifter og støtte ved udligning af vandværksudgifter over flere vandværker dækkes ikke af ændringsforslaget, men kan gives på samme måde som hidtil.

Afgørende for, om der kan ydes støtte efter stk. 1, er kommunens ønske om at fremme en hensigtsmæssig vandforsyningsstruktur. For at opnå dette kan der ydes tilskud både til etablering, udbygning, hoveddistandsættelse og sammenlægning af private forsyningsanlæg. Ved hoveddistandsættelse tænkes f.eks. på en omfattende omlægning af ledningsanlæg eller større fornyelser.

Bestemmelsen forudsætter, at støtten gives til betaling af selve anlægsudgifterne, hvilket naturlig vil blive det normale, når der rejses spørgsmål om støtte. Kravet om, at støtten skal fremme en hensigtsmæssig vandforsyningsstruktur, betyder, at der navnlig kan ydes støtte til private forsyningsanlæg, som er blevet dyrere på grund af hensyntagen til andre interesser, samt til anlæg, som – uden i og for sig at være etableret under hensyntagen til andre interesser – vil medføre en meget høj anlægsudgift for den enkelte forbruger, hvilket især kan tænkes som følge af geografiske forhold. Der kan dog også være tale om tilskud til større foranstaltninger, f.eks. etablering af ledningsforbindelse mellem flere vandværker, selv om de ikke medfører en særlig høj anlægsudgift for brugerne. Det må dog i givet fald i denne situation forudsættes,

at der er tale om et arbejde, der er optaget i vandforsyningsplanen.

Støtten kan gives som et forskud på betaling f.eks. af en ledningsudgift, som der i første omgang kun indkommer få takstmæssige bidrag til. På grund af vanskelighederne ved at fastsætte takstmæssige ledningsbidrag kan det i øvrigt være, at kommunen aldrig fuldt ud får tilbagebetalt sit udlæg til ledningen, og at forskuddet derfor også kommer til at indebære et tilskud. Dette kan være naturligt, hvor der er tale om en gradvis udbygning af et planlagt byområde. Kommunen vil også kunne støtte sådanne ledningsudgifter ved at yde forskuddet til nedsat rente eller rentefrit. Endelig kan kommunen yde lån til vandværket, og dette kan ske på gunstige vilkår.

De arbejder, som kan støttes efter paragraffen, vil normalt være indeholdt i kommunens vandforsyningsplan. Ministeriet har dog ikke ment, at det bør fastslås i loven, at arbejderne i alle tilfælde skal være i overensstemmelse med vandforsyningsplanen, dels fordi det kan vare nogen tid, før alle vandforsyningsplaner foreligger, dels fordi der kan opstå spørgsmål om støtte til pludseligt påtrængende vandforsyningsanlæg, der ikke var forudset i planen, og dels fordi planen næppe vil omfatte alle forhold, som der kan blive spørgsmål om at yde støtte til, f.eks. alle detailedninger.

Bestemmelsen i stk. 2 vedrører støtte til *driften* af et privat alment vandforsyningsanlæg. De særlige forhold, som kan begrunde kommunal støtte, er høje driftsomkostninger, f.eks. begrundet i etablering af et ekstraordinært dyrt behandlingsanlæg. Der kan dog også være tale om at yde tilskud til et dyrt vandværk som led i en harmonisering af vandpriserne i en kommune.

I stk. 3 foreslås det at give amtskommunen mulighed for at yde støtte til etablering, udbygning, hovedstandsættelse og sammenlægning af vandværker, når arbejdet tjener til at fremme væsentlige regionale interesser. Amtskommunen kan således – som det er sket i ø-tilfældene – yde støtte til oprettelse af et vandværk for en isoleret bebyggelse med få ejendomme, der ikke har mulighed for at indvinde fra enkeltanlæg, og hvor en vandværksforsyning uden tilskud ville blive overordentlig bekostelig for forbrugerne. Amtskommunen vil også kunne give tilskud til dyre centralvandværker, der oprettes for at friholde områder for vandværksindvinding af hensyn til markvanding, råstofindvinding, opretholdelse af vandføringen i vandløb m.v. Derimod kan det næppe tænkes, at amtskommunen står i forskud med et vandværks ledningsudgifter. Da der blandt de vandforsyninger, som

amtskommunen kan tænkes at ville støtte, kan være såvel private som kommunale vandforsyninger, omfatter stk. 3 begge former for vandforsyningsanlæg.

Det forudsættes, at den amtskommunale støtte efter stk. 3 og de eventuelle betingelser for den efter stk. 4 fastsættes efter samråd med kommunen.

I stk. 4 fastslås det, at støtten kan gives på særlige betingelser. Hvis en kommune indgår på at stå i forskud med et privat vandværks ledningsudgift, kan den f.eks. betinge sig, at vandværket ved tilslutningen beregner sig faste ledningsbidrag, eller at vandværket går over til at anvende et mere detaljeret regnskabssystem med særskilte anlægsregnskaber og driftsregnskaber. Støtte kan også tænkes betinget af, at vandværket påtager sig at forsyne afsides bebyggelser i større omfang end oprindeligt foreslået, eller at kommunen får repræsentation i vandværkets bestyrelse.

Til nr. 12

Efter den gældende vandforsyningslovs § 62 er det kommunalbestyrelsen, der træffer afgørelse om forbud mod eller indskrænkninger i benyttelsen af et vandforsyningsanlæg, hvis vand har for stort indhold af et kemisk stof eller andre sundhedsskadelige stoffer. Det er herefter i første omgang vandforsyningsanlæggets ejer, som træffer afgørelse om sin fremtidige vandforsyning. Hvis det ikke er muligt at bringe vandforsyningsanlægget i tilfredsstillende stand igen ved at fjerne en forureningskilde, og hvis anlæggets ejer, f.eks. af økonomiske grunde, viger tilbage for at tilvejebringe en anden vandforsyning, som myndighederne anser for rimelig, kan det blive nødvendigt, at der gives ejeren pålæg efter vandforsyningsloven om at gennemføre en sådan anden vandforsyning, f.eks. således, at der træffes bestemmelse efter vandforsyningslovens § 29 om forsyning fra et vandværk.

Hvor kommunalbestyrelsen i medfør af vandforsyningslovens § 6 har fået myndighed til at give pålæg efter vandforsyningslovens § 29, fordi vandværksforsyningen er forudsat i en vandforsyningsplan – se herom § 23 i bekendtgørelse nr. 3 af 4. januar 1980 om vandindvinding og vandforsyning – har kommunalbestyrelsen mulighed for at afslutte sin behandling efter vandforsyningslovens § 62 med et sådant pålæg efter § 29. Det hører imidlertid i øjeblikket til undtagelserne, at kommunalbestyrelserne har myndighed til at træffe afgørelser efter vandforsyningslovens § 29. Hvor dette ikke er tilfældet, må kommunalbestyrelsens afgørelse efter

vandforsyningslovens § 62 eventuelt følges op af en afgørelse fra amtsrådet (hovedstadsrådet), der giver pålæg om en nærmere bestemt anden vandforsyning efter vandforsyningslovens § 29 eller eventuelt dens § 32.

Det foreslås at give også amtsrådet (hovedstadsrådet) myndighed til at træffe afgørelser efter vandforsyningslovens § 62, således at det i alle tilfælde bliver muligt at afgøre spørgsmålet om forbud mod en forurenede vandforsyning og tilvejebringelse af en anden vandforsyning under samme sag. En sådan adgang svarer til den adgang som amtsrådet har efter § 13 i lov nr. 262 af 8. juni 1983 om kemikalieaffaldsdepoter.

Forslaget vil i øjeblikket bl.a. betyde en lettelse af sager om nitratforurening af vandet i vandforsyningsanlæg ved enkeltejendomme og i mindre vandværker. Her er sagsgangen for tiden ofte den, at anlægget søger om dispensation fra det høje nitratindhold i medfør af § 4, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 6 af 4. januar 1980 om vandkvalitet og tilsyn med vandforsyningsanlæg, at amtsrådet (hovedstadsrådet) afslår dette og sender sagen til kommunalbestyrelsen til udstedelse af forbud efter vandforsyningslovens § 62, og at kommunalbestyrelsen derefter sender sagen tilbage til amtsrådet (hovedstadsrådet) til meddelelse af påbud efter lovens § 29.

Efter forslaget bortfalder kommunalbestyrelsens kompetence til at træffe afgørelse efter § 62 i den konkrete sag, når afgørelsen er truffet af amtsrådet.

Til nr. 13

Ændringen svarer til den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 65, stk. 2, der blev gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 27.

Til nr. 14

Ændringen svarer til den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 67, der blev gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 28.

Til nr. 15

Ændringen svarer til den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 68, stk. 1, der blev gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 29.

Til nr. 16

Bestemmelsen svarer til den bestemmelse i miljøbeskyttelseslovens § 69 a, der blev indsat ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 30.

Til nr. 17

Ændringen svarer til den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 70, der blev gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 32.

Til nr. 18

Efter den gældende vandforsyningslovs § 76 kan afgørelser efter lovens kapitel 9, bortset fra kommunalbestyrelsernes afgørelser efter lovens § 55, stk. 4, ikke indbringes for højere administrativ myndighed.

Ved forslaget til ændring af § 76 udvides kreds af de afgørelser, som ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Efter forslaget til § 76, nr. 1, skal dette for det første gælde for de leveringsvilkår, der er fastsat af amtsrådet (hovedstadsrådet), eventuelt kommunalbestyrelsen, efter vandforsyningslovens § 29 og § 45, stk. 2, i forbindelse med afgørelser om tvungen vandværksforsyning. Det vil efter miljøministeriets mening være en rimelig administrativ forenkling at lade 1. instansbehandlingen være den endelige administrative behandling af spørgsmålet om leveringsvilkårene. Selve spørgsmålet om påbud om vandværkstilslutning skal som hidtil kunne påklages til miljøstyrelsen.

Efter forslaget til § 76, nr. 2, skal heller ikke afgørelser om sløjfning af vandforsyningsanlæg – der i det hele vil være spørgsmål af mindre vidtrækkende betydning – kunne påklages til miljøstyrelsen.

Forslaget til § 76, nr. 3, svarer til nugældende lovs § 76, (idet regulativer for kommunale vandforsyninger, der er vedtaget af kommunalbestyrelsen efter lovens § 55, stk. 2, også efter den gældende lov skal indsendes til miljøstyrelsen til godkendelse).

Til nr. 19

Efter forslaget affattes bestemmelsen i overensstemmelse med den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 71, der blev gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 33.

Til nr. 20

Ændringen svarer til den ændring af miljøbeskyttelseslovens § 71, der er gennemført ved lov nr. 204 af 18. maj 1982 § 1, nr. 34.

Til nr. 21

Bestemmelsen giver, i lighed med § 1, nr. 37, i lov nr. 204 af 18. maj 1982, forskellige landsdækkende institutioner adgang til at påklage visse af-

gørelser efter vandforsyningsloven. Som det er nævnt i de almindelige bemærkninger, blev det ved en folketingsbeslutning af 11. maj 1984 bestemt, at der også i vandforsyningsloven skulle indføjes en bestemmelse om en sådan klageadgang.

Til nr. 22

Efter den gældende vandforsyningslovs § 81 kan afgørelser i nogle nærmere angivne sagsgrupper påklages til miljøankenævnet, når det drejer sig om vandindvinding, som udelukkende tjener til vandforsyning af en erhvervsvirksomhed. Det fremgår dog af bemærkningerne til § 81, at den omstændighed, at en vandforsyning ud over at tjene til forsyning af en erhvervsvirksomhed som sådan også tjener til forsyning af en beboelse eller tjenestebolig på ejendommen, ikke skal forhindre, at spørgsmålet påklages til miljøankenævnet.

I forslaget til ændret affattelse af § 81 er dette forbehold optaget i lovteksten, der taler om vandindvinding, »som i det væsentlige tjener til vandforsyning af en erhvervsvirksomhed«.

Endvidere foreslås det, at miljøankenævnet skal have myndighed til at træffe afgørelse ikke alene om indvindingstilladelse til de nævnte erhvervsindvindinger efter vandforsyningslovens § 20, men også om tilladelse efter § 21 til de vandindvindingsanlæg, som skal etableres til brug for erhvervsanlæggene. Tilladelser efter §§ 20 og 21 gives ofte samtidig og i nøje sammenhæng, og også enkeltstående tilladelser efter § 21 til renovering af et vandindvindingsanlæg kan være af væsentlig betydning for en erhvervsvirksomhed.

Endelig foreslås det at ophæve bestemmelsen i den gældende lovs § 81 om, at sager om ændring eller tilbagekaldelse af tilladelser til indvinding af overfladevand ikke kan indbringes for miljøankenævnet, når den tilladte vandmængde er under 100.000 m³ årligt.

I øvrigt er den foreslåede § 81 i overensstemmelse med § 81 i den gældende lov.

Til nr. 23

Ændringen, der står i forbindelse med ændringsforslag 21, svarer til § 1, nr. 43, i lov nr. 204 af 18. maj 1982.